

Hodnocení bakalářské práce Barbory Hanzíkové Tyjátr Horažďovice

Předložená práce je sepsána se značnou mírou citu a vzácné dávky empatie, jak tomu ostatně bývá u „rodinných“ témat. Historie sto sedmdesáti sedmi roků existence ochotnického souboru v jihočeském městečku (1845 – 2022) je zpracováno s pokorou a respektem k desítkám, ne-li stovkám nadšených „bezejmenných“, kteří vystoupili na jeviště či vdechli život dřevěným „hercům“ souboru loutkového.

Nepovažuji za nezbytné práci posuzovat zdlouhavě, tedy:

je uvedena výstižnou „minipředmlouvou“, z níž vyplýne, že v městě houslového virtuosa Otakara Ševčíka se bude jistě dařit i aktivitám divadelních nadšenců – amatérů, a rozdělena na část zabývající se činností souboru činoherního a loutkového, u obou podána ve stručnosti (nicméně s citem, až zalíbením) historie tělesa, předložen repertoár (s komentářem opravdu zasvěceným) a velmi citlivě a vnímavě představení někteří z mnoha, bez nichž by „to“ zřejmě šlo v Horažďovicích jinak, jinudy nebo aspoň pomaleji, to vše na dvaapadesáti stránkách textu a třiapadesáti stranách přílohy, z nichž dvacet pět tvoří soupis sehraných představení oběma soubory, seznam členů znovuobnovujících loutkový soubor r. 1987 a seznam členů souboru současného, zbývajících dvacet osm stran představuje pak cenný obrazový doprovod.

Práce nabízí „mezi řádky“ mnohem víc než pouze fakta a zmíněné kapitolky, je v ní patrné vnitřní spříznění autorky s prostředím, hluboká sympatie a soucítění s atmosférou města i regionu, svědčí o tom ostatně jak výčet dalších, „mimodivadelních“ a víceméně společenských aktivit, jež jsou v práci – byť pouze okrajově – zmíněny (karnevaly, slavnosti masopustní, plesy, dobročinné akce), tak též četná osobní setkání bakalaristky s některými z pamětníků, z nichž lze vycítit milé a příjemné ovzduší, v němž setkání zřejmě probíhala.

Proto jen minimum poznámek se znaménkem „minus“:

na s. 6 je uveden jako „oficiální počátek horažďovických ochotníků“ rok 1945, o pár řádků níže je jako datum „prvního představení“ 12. 8. 1845. Tak jak?

Fr. Vlášil natočil v r. 1967 film *Marketa Lazarová* (tak nazval svůj román i jeho autor), nikoliv *Markéta Lazarová* (s. 12).

Příjmení ruského scénáristy a herce Emila Braginského bude v genitivu mít tento tvar a nikoliv *Braginskije* (s. 17), správně je ostatně uvedeno na téže straně o pár řádků níže.

Na s. 18 mne zaujalo předsednictví Václava Tomana: KS4 – tedy čeho to byl vlastně předsedou?

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji klasifikaci výborně.

V Plzni 29. 8. 2022

Souhlasí s originálem
Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta pedagogická
katedra českého jazyka a literatury
Jelínková

Jiří Staněk

Hodnocení bakalářské práce Barbory Hanzíkové Tyjátr Horažďovice

Předložená práce je sepsána se značnou mírou citu a vzácné dávky empatie, jak tomu ostatně bývá u „rodinných“ témat. Historie sto sedmdesáti sedmi roků existence ochotnického souboru v jihočeském městečku (1845 – 2022) je zpracováno s pokorou a respektem k desítkám, ne-li stovkám nadšených „bezejmenných“, kteří vystoupili na jeviště či vdechli život dřevěným „hercům“ souboru loutkového.

Nepovažuji za nezbytné práci posuzovat zdlouhavě, tedy:

je uvedena výstižnou „minipředmlouvou“, z níž vyplýne, že v městě houslového virtuosa Otakara Ševčíka se bude jistě dařit i aktivitám divadelních nadšenců – amatérů, a rozdělena na část zabývající se činností souboru činoherního a loutkového, u obou podána ve stručnosti (nicméně s citem, až zalíbením) historie tělesa, předložen repertoár (s komentářem opravdu zasvěceným) a velmi citlivě a vnímavě představení někteří z mnoha, bez nichž by „to“ zřejmě šlo v Horažďovicích jinak, jinudy nebo aspoň pomaleji, to vše na dvaapadesáti stránkách textu a třiapadesáti stranách přílohy, z nichž dvacet pět tvoří soupis sehraných představení oběma soubory, seznam členů znovuobnovujících loutkový soubor r. 1987 a seznam členů souboru současného, zbývajících dvacet osm stran představuje pak cenný obrazový doprovod.

Práce nabízí „mezi řádky“ mnohem víc než pouze fakta a zmíněné kapitolky, je v ní patrné vnitřní spříznění autorky s prostředím, hluboká sympatie a soucítění s atmosférou města i regionu, svědčí o tom ostatně jak výčet dalších, „mimodivadelních“ a víceméně společenských aktivit, jež jsou v práci – byť pouze okrajově – zmíněny (karnevaly, slavnosti masopustní, plesy, dobročinné akce), tak též četná osobní setkání bakalářky s některými z pamětníků, z nichž lze vycítit milé a příjemné ovzduší, v němž setkání zřejmě probíhala.

Proto jen minimum poznámek se znaménkem „minus“:

na s. 6 je uveden jako „oficiální počátek horažďovických ochotníků“ rok 1945, o pár řádků níže je jako datum „prvního představení“ 12. 8. 1845. Tak jak?

Fr. Vlášil natočil v r. 1967 film *Marketa Lazarová* (tak nazval svůj román i jeho autor), nikoliv *Markéta Lazarová* (s. 12).

Příjmení ruského scénáristy a herce Emila Braginského bude v genitivu mít tento tvar a nikoliv *Braginskije* (s. 17), správně je ostatně uvedeno na téže straně o pár řádků níže.

Na s. 18 mne zaujalo předsednictví Václava Tomana: KS4 – tedy čeho to byl vlastně předsedou?

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji klasifikaci výborně.

V Plzni 29. 8. 2022

Souhlasí s originálem
Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta pedagogická
katedra českého jazyka a literatury
Jelínková

Jiří Staněk